

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . 6 korona.
Egyes szám ára 4 fillér.

MEGJELENIK HETENKÉNT EGYSZER:
szombaton és egyes rendki-
vüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:
Városi közlevéltár (városház,
földszint 7. sz. lde küldendők
a kéziratok.

KIADÓHIVATAL:
Városi könyvnyomda-vállal-
at irodája. lde küldendők
az előfizetési díjak és hirde-
tések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Főszerkesztő: VECSEY IMRE. ♦♦ Felelős szerkesztő: KONCZ ÁKOS.

Kiadótulajdonos: A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.

németujfalui SIMONFFY IMRE.

Debreczen sz. kir. város székházának ormáról komor gyászlobogó hirdeti a város egyik leg-hűbb fiának: németujfalui *Simonffy Imre* nyugalmazott polgármesternek, városunk diszpolgárának elhunytát.

Elvesztését mindannyian érezzük és kegyeletes érzéssel állunk ravatalánál... Legjobbaink egyikét temetjük az anyaföldbe, midőn utolsó útjára kísérik és tisztelettel adózunk nevének, emlékének, midőn lelépve az élet mezejéről, elmegy egy szépen és bölcsen megfutott élet után pihenni...

Ötven esztendőnél tovább szolgálta városát tudásával, tehetségével a változó politikai viszonyoknak hol forгатagában, hol békés napjaiban... Lépcsőről-lépcsőre haladt és mint polgármester ment a jól megérdemelt nyugalomba. És hosszú közpályája mindegyik lépcsőjén megállotta helyét és alkotásának egész serege, testté vált eszméinek diadala kísérte pihenő útjára... Szívének és eszének egyesített kincseivel dolgozott szeretett városa fejlődésén és midőn 1902-ben nyugalomba vonult, nyugodt önérzettel hagyta oda a város polgármesteri székét, körülvéve szeretettel, tisztelettel és a becsülés minden jelével.

A legendás idők napjaiban a megboldogult is ott állott kigyult arccal, tele reménnyel a kibontott zászló alatt... Kardot kötött a fenyegetett szabadság védelmére... És mikor a félistenek elementek győzni, vagy meghalni, ő is odahagyta békés otthonát és résztvett a népjogok harcában, mint annyian kartársai közül.

A szomorú időszakban, midőn a nemzetre halálos álm szállott, őt is ott látjuk a reményt vesztettek között... Leteszi a kardot és tollával dolgozik különböző hivatalokban... A város közönsége hamar észreveszi tehetségét, tudását, megismeri szép lelkét és ideális gondolkodását, majd vezető szerepet juttat neki és 1875-ben nagy lelkesedéssel polgármesterének választja.

Huszonhét éven át minden tisztujtásnál személye felé fordul a bizalom, melyre méltán rászolgált. Éjjelét-nappalát arra szenteli, hogy virágzóvá tegye városát. Terveiben, eszméiben a jók egész serege támogatja, a haladás évről-évre

szembeszökő úgy, hogy midőn 1895-ben a város közönsége polgármesterségének husz éves jubileumát ünnepelte, köztudatba ment át ama nagy igazság, hogy Simonffy Imre nagyban hozzájárult a város kibontakozó szépségéhez, haladásához és emelkedéséhez.

Munkában élt, ez volt a vezére. Önérdeket nem vilt munkájába. Olcsó dicsőség, hamar muló hiúság nem tudta meghódítani gondolkodását. Jelleme szilárd volt. Az olykor-olykor feltámadó viharokat bölcsen tudta lecsendesíteni szeretetreméltóságával és a meggyőzés fegyverével. Tetteiben nem volt gyors elhatározású és eszméivel is csak akkor lépett elő, mikor azok diadalában és népszerűségében bizott. Sima és udvarias volt mindenkivel szemben, állásának súlyát az alárendeltekkel nem érezte, de ha a város méltósága vagy állásának tekintélye forgott kockán, ott hajthatatlan maradt és szilárdan megállotta helyét. A tisztviselőknek igazi atyja volt, kiknek érdekeit mindenkor védelmezte, azoknak gyarlóságait a szeretet és részvét nézőpontjából ítélte meg. A munkás, kötelességtudó tisztviselőt nagyra becsülte. A munkában maga járt elől és a város legapróbb ügyeivel is szívesen foglalkozott. Szerette az emberben az egyenességet, mert ő maga is világos utakon járt egész életében. Meghallgatta mindenki panaszát és ha elsimithatta a gondokat, boldog volt, hogy jót tehetett.

Polgármesteri működésének 27 esztendeje alatt nagy alkotások létesültek városunkban. Beléptünk ezen idő alatt a nagy, számottevő városok sorába. Emberbaráti és kulturális intézeteink folytonosan fejlődtek, közigazgatásunk mintaszerűvé vált és ha az államtól nem is kaptunk áldozatok nélkül semmit, mégis a megboldogult békés természete mindenkor bizonyos benső viszonyt szült az állam és város között, ami a közügyek helyes menetelét biztosította.

A megboldogult érdemeit a koronás király is elismerte, amennyiben királyi tanácsossá nevezte ki, majd a III. o. vaskorona-renddel tüntette ki, ezenkívül tulajdonosa volt az olasz korona-rend tisztí keresztléneke, Fiume város 1893-ban, Debreczen pedig 1896-ban diszpolgárává választotta,

ezáltal is kifejezést kívánván adni tiszteletének és szeretetének.

De nemcsak mint városunk polgármestere dolgozott fáradhatatlanul, hanem mint egyházunk hű fia nemes buzgalommal, élő hittel vett részt az egyház ügyének vezetésében. Mint a debreczeni ref. egyház főgondnoka fáradhatatlan volt és emellett a társadalmi élet minden fontosabb ügyeiben mint vezető dolgozott soha nem lankadó tevékenységgel.

Boldogságos családi életét az utolsó időkben valóságos rombolás érte. Szerető neje elköltözött mellőle az örökkévalóságba, majd szemefénye, életének reménye, öröme, büszkesége, boldogsága, egyetlen fia omlott a korai sirba. Nagy lelke Istenben vetett megnyugvással fogadta a kettős csapást, amit csak az enyhíthetett, hogy egy nemes női lélek ezerszeres gonddal és szeretettel igyekezett pótolni a megnevezhetlen veszteséget.

A megboldogult már hosszabb idő óta gyöngékedett. Bizodalommal, reménnyel várta azonban a tavasz fakadását. A nagy kor azonban pihenni vágyott és a halál kioltotta élet mécsét, gyászba borítva mindazokat, akik Simonffy Imrében az új Debreczen egyik legnagyobb alapvetőjét tisztelték és mindazokat, akik az ő egyéniségének súlyát és szeretetreméltóságát ismerték és becsülték.

Nevét, emlékezetét bizonyára őrizni fogja a kegyeletes kezek által emelt márványkö. Ez azonban idők multával elporlik, mint minden emberi alkotás. Neve azonban megmarad a város évkönyveiben és még maradandóbban azok szívében, akik benne az igazi embert és modern haladás uttörőjét tisztelték.

Ugy halt meg, amint élt, megsíratva és szeretve.

Az elhunyt életrajzi adatai.

Németujfalui Simonffy Imre 1824 november 28-án született Debreczenben. Atyja Károly, Simonffy Sámuel főbíró negyedik fia szintén városi tisztviselő volt. Edesanyja Csapó Zsuzsanna. Iskoláit a debreczeni főiskolában végezte 1833-tól 1844-ig, egy év kivételével, midőn Eperjesen tanult. A tiszántúli kerületi táblánál, Biharmegye első alispánjánál és a kir. itélőtáblánál teljesített juratuskodás után 1847-ben ügyvédi vizsgálatot tett. Még azon évben Biharmegye tb. aljegyzője lett.

1848 június 18-án lépett szülővárosa szolgálatába, hol tiszteleti jegyző lett. A legendás időkben a debreczeni első önkéntes század bizalma a fiatal Simonffy Imrét érte, aki letette a tollat és kardot kötött. Később mint kapitány szolgált a verespántlikások századában. A szabadságharc lezajlása után előbb mint jegyző, később mint tanácsnok szolgált városát. 1861-ben azonban leköszönt állásáról és a kereskedelmi és iparkamara titkárságát fogadta el, míg az alkotmányos élet kezdetén a város főkapitánya lett.

Polgármesterré 1875 október 7-ikén választották meg egyhangulag. Ezen tisztséget 1902-ig viselte, amikor is magas korára való hivatkozással nyugdíjaztatását kérelmezte. A város közönsége gyönyörű szavakban emlékezett meg jegyzőkönyvében a távozó érdeméről és diszpolgárává választotta s életnagyságu képét a közgyűlési terem részére művészi kezek által megfestette.

Németujfalui Simonffy Imre halála mély részvétet keltett a városban és a gyászoló családnál igen sokan jelentek meg részvétük kifejezése végett. A városi tanács ma tartott ülésében Kovács József polgármester kegyeletes szavakban emlékezett meg a megboldogultról, kiemelve mindama érdemeket, melyeket a megboldogult a város felvirágoztatása körül szerzett. Ugyanakkor a tanács kimondotta, hogy a város közönsége és tisztikara nevében a ravatalra koszorút helyez, a megboldogult érdemeit jegyzőkönyvébe iktatja, továbbá a gyászoló

családnak a ravatalozásra a városi székház nagytermét ajánlja és a temetésen a tisztikarral részt vesz, mely alkalommal a sirnál Kovács József polgármester mond az elhunyt felett beszédet.

A gyászoló család jelentése így szól:

Németujfalui Simonffy János mint testvére és özv. németujfalui dr. Simonffy Béláné szül. ludányi Bay Ilona mint menyee, úgy a maguk, mint a többi rokonok nevében is mély bánattal s fájdalomtól megtört szívvel jelentik **németujfalui Simonffy Imre** királyi tanácsos, Debreczen sz. kir. város diszpolgára és nyugalmazott polgármestere, volt 1848/49. honvédszázados, a debreczeni ref. egyház főgondnoka, a ref. főiskola helyi gondnoka, a tiszántúli ref. egyházkerület tanácsbírája, a III. oszt. vaskoronarend, az olasz korona-rend és a szerb Takova-rend tulajdonosának, munkás és tevékeny élete 86-ik évében folyó hó 6-án, este 1/2 9 órakor történt csendes elhunytát. A boldogultnak földi részei a folyó 1910. évi február hó 9-én, szerdán délelőtt 1/2 11 órakor, előbb a Kossuth-utcai 7. számú háznál, majd a Nagytemplomban tartandó rövid egyházi gyászszertartás után a Cegléd-utcai temetőben levő családi sírboltba fognak a siri nyugalomra tétetni. Debreczen, 1910 február 6-án. Áldás és béke poraira! A gyászoló család a koszorúk mellőzését kéri.

A város közönségének és tisztikarának jelentése így hangzik:

A B. F. R. A. Debreczen sz. kir. város közönsége és tisztikara fájdalommal érzéssel jelenti, hogy a város diszpolgára és érdemekben gazdag nyugalmazott polgármestere **németujfalui Simonffy Imre** ur 1848/49-honvéd százados, kir. tanácsos, a III. o. vaskoronarend és az olasz koronarend tulajdonosa, a debreczeni ref. egyház főgondnoka stb. stb. 1910. évi február hónap 6-ikán, életének 86-ik évében elhunyt. A megboldogult temetése február 9-én, délelőtt 10 1/2 órakor lesz a Batthyány-utcai gyászházból a reform. nagytemplomban végzendő ima után a Cegléd-utcai temetőbe. Egész életét városa ügyeinek felvirágoztatására szentelte, virrasszon sírja felett a város közönségének hálás kegyelete.

A debreczeni reform. egyház presbyteriuma a következő gyászjelentést adta ki:

A debreczeni reform. egyház presbyteriuma a legmélyebb fájdalommal jelenti reform. egyházunk főgondnokának néhai **németujfalui Simonffy Imre** kir. tanácsos urnak élete 86-dik évében, ez évi február hó 6. napján este 1/2 10 órakor történt csendes elhunytát. A boldogult az 1854. év óta reform. egyházunk szolgálatában állott mint presbyter, ugyanő többször választott főgondnokul, legutóbb 1892-től kezdve mind e mai napig szakadatlanul viselte a főgondnoki tisztelet és ebben a tiszteletben buzgó egyháziasságából, hithűségéből s páratlan kötelességtudásából eredő egész odaadással teljesített szolgálatával maradandó érdemeket szerzett reform. egyházunk kormányzásában és a debreczeni ref. főiskolánk ügyeinek fejlesztésében. B. e. főgondnokunk földi részeit f. 1910. év február hó 9-én — szerdán — délelőtt 10 1/2 órakor Kossuth-u. 7. sz. házatól a reform. nagytemplomban tartandó rövid egyházi szertartás után a Cegléd-utcai temetőbe kísérik siri nyugalomra. E gyászos alkalomra egyházunk minden tagját, közelebről presbtereit fájó szívvel meghívjuk. Debreczen, 1910 február 6. A presbyterium elnöksége.

!! MEGJELENT !!

□ A VÁROSI TANÁCS KIADÁSÁBAN □
**DEBRECZEN SZAB. KIR.
VÁROS ÉRVÉNYBEN LÉVŐ
SZABÁLYRENDELETEI
NEK GYŰJTEMÉNYE.**

Az 564 oldal terjedelmű vaskos kötet ára
2 KORONA.

Kapható a városi könyvnyomda-vállalat irodájában. **Kossuth-utca, városház-épület.**